

oraz

- na mocy art. 6 ust. 3 dyrektywy Rady 92/43/EWG z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory w związku z art. 19 ust. 1 akapit drugi Traktatu o Unii Europejskiej, art. 216 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, art. 6 ust. 1 lit. b) oraz art. 9 ust. 2 Konwencji z Aarhus z dnia 25 czerwca 1998 r. w sprawie dostępu do informacji dotyczących środowiska, ponieważ wykluczyła możliwość zaskarżenia przez organizacje ochrony środowiska przed sądem planów urzędzenia lasu;

- obciążenie Rzeczypospolitej Polskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zdaniem Komisji Polska naruszyła zobowiązania wynikające z przepisów dyrektywy Rady 92/43/EWG (dyrektywa siedliskowa), dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/147/WE (dyrektywa ptasia) oraz Konwencji z Aarhus .

W ramach pierwszego zarzutu Komisja podnosi, że wprowadzenie w 2016 r. do ustawy o lasach z 1991 r. przepisu art. 14b ust. 3, zgodnie z którym gospodarka leśna prowadzona w oparciu o wymogi dobrej praktyki nie narusza żadnych przepisów dotyczących ochrony przyrody stanowi nieprawidłową transpozycję dyrektyw, ponieważ ignoruje przewidziany w nich obowiązek ustanowienia rygorystycznych systemów ochrony gatunków zwierząt oraz obowiązek ochrony dzikiego ptactwa. W istocie takie nowe brzmienie przepisu art. 14b ust. 3 ustawy o lasach wprowadza szerokie odstępstwo od przepisów dyrektyw i kreuje jedynie fikcję prawną co do zgodności z nakazami ochrony gatunków przewidzianymi w art. 12 i 13 dyrektywy siedliskowej oraz art. 5 i 9 dyrektywy ptasiej. Ponadto artykuł 6 ust. 1 dyrektywy siedliskowej i art. 4 ust. 1 dyrektywy ptasiej wymagają przyjęcia środków ochronnych dla konkretnych obszarów. Zastosowanie art. 14b ust. 3 ustawy o lasach oznaczałoby, że w Polsce nie ma już potrzeby przyjmowania i wdrażania środków ochronnych w odniesieniu do tych konkretnych obszarów.

W ramach drugiego zarzutu Komisja podnosi brak zapewnienia możliwości zaskarżenia przez organizacje ochrony środowiska decyzji Ministra Środowiska na mocy których zatwierdzane są plany urzędzenia lasu, co jest niezgodne z postanowieniami Konwencji z Aarhus. Artykuł 6 ust. 3 dyrektywy siedliskowej w związku z art. 9 ust. 2 konwencji z Aarhus wymaga bowiem, by decyzje dotyczące planów i przedsięwzięć w rozumieniu art. 6 ust. 3 dyrektywy siedliskowej mogły być zaskarżane przez organizacje ochrony środowiska przed sądem.

⁽¹⁾ Dz. U. 1992, L 206, s.7; Polskie wydanie specjalne: Rozdział 15 Tom 002 P. 102 – 145.

⁽²⁾ Dz. U. 2010, L 20, s. 7

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof (Niemcy) w dniu 15 lipca 2021 r. – flihtright GmbH / American Airlines, Inc.

(Sprawa C-436/21)

(2021/C 452/06)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesgerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca rewizję: flihtright GmbH

Druga strona postępowania rewizyjnego: American Airlines, Inc.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy loty łączone w rozumieniu art. 2 lit. h) rozporządzenia (WE) nr 261/2004 ⁽¹⁾ mają miejsce już wtedy, gdy biuro podróży łączy częściowe loty różnych przewoźników lotniczych w jedną operację transportową, pobiera za to od pasażera łączną cenę i wystawia jeden bilet elektroniczny, czy też wymagany jest dodatkowo szczególnie stosunek prawny pomiędzy obsługującymi przewoźnikami lotniczymi?

2) W przypadku, gdyby wymagany był szczególny stosunek prawny pomiędzy obsługującymi przewoźnikami lotniczymi:

Czy dla rezerwacji tego rodzaju, jak opisana w pytaniu pierwszym, wystarczy połączenie dwóch kolejnych lotów częściowych wykonywanych przez tego samego przewoźnika lotniczego?

3) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie drugie:

Czy art. 2 umowy między Wspólnotą Europejską a Konfederacją Szwajcarską w sprawie transportu lotniczego z dnia 21 czerwca 1999 ⁽¹⁾ oraz odesłanie do rozporządzenia (WE) nr 261/2004 zamieszczone w załączniku do niej na mocy decyzji nr 1/2006 Komitetu ds. Transportu Lotniczego Wspólnota/Szwajcaria z dnia 18 października 2006 r. ⁽²⁾, należy interpretować w ten sposób, że rozporządzenie to ma zastosowanie również do pasażerów przystępujących do lotu do państwa trzeciego w portach lotniczych na terytorium Szwajcarii?

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiające wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylające rozporządzenie (EWG) nr 295/91 (Dz.U. 2004, L 46, s. 1).

⁽²⁾ Dz.U. 2002, L 114, s. 73.

⁽³⁾ Decyzja nr 1/2006 Komitetu ds. Transportu Lotniczego Wspólnota/Szwajcaria z dnia 18 października 2006 r. zmieniająca Załącznik do Umowy między Wspólnotą Europejską a Konfederacją Szwajcarską w sprawie transportu lotniczego (Dz.U. 2006, L 46, s. 23).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Curtea de Apel Pitești (Rumunia) w dniu 19 lipca 2021 r. – SC Avicarvil Farms SRL / Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale, Agenția pentru Finanțarea Investițiilor Rurale, Agenția de Plăți și Intervenție în Agricultură, Agenția de Plăți și Intervenție în Agricultură – Centrul Județean Vâlcea

(Sprawa C-443/21)

(2021/C 452/07)

Język postępowania: rumuński

Sąd odsyłający

Curtea de Apel Pitești

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca apelację: SC Avicarvil Farms SRL

Druga strona postępowania: Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale, Agenția pentru Finanțarea Investițiilor Rurale, Agenția de Plăți și Intervenție în Agricultură, Agenția de Plăți și Intervenție în Agricultură – Centrul Județean Vâlcea

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 143 rozporządzenia nr 1303/2013 ⁽¹⁾ w związku z art. 310 TFUE (zasada należytego zarządzania finansami) oraz art. 40 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 1698/2005 ⁽²⁾ [powtórzony w art. 33 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 1305/2013 ⁽³⁾], w kontekście zasad ochrony uzasadnionych oczekiwań i pewności prawa, stoją na przeszkodzie praktyce administracyjnej organów krajowych uczestniczących we wdrażaniu środka bezzwrotnego wsparcia finansowego, które to organy, w wyniku stwierdzenia przez Europejski Trybunał Obrachunkowy błędów w obliczeniach, wydały akty zobowiązujące do obniżenia kwoty wsparcia finansowego przyznanego w ramach [rumuńskiego Programu Rozwoju Obszarów Wiejskich] zatwierdzonego decyzją Komisji Europejskiej C(2012) 3529 z dnia 25 maja 2012 r., przed przyjęciem nowej decyzji Komisji Europejskiej, która wyłącza z finansowania kwoty przekraczające poniesione wskutek podjętych zobowiązań dodatkowe koszty i utracone w ich efekcie dochody, które to kwoty wynikały z błędów w obliczeniach?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1303/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. ustanawiające wspólne przepisy dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego, Funduszu Spójności, Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich oraz Europejskiego Funduszu Morskiego i Rybackiego oraz ustanawiające przepisy ogólne dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego, Funduszu Spójności i Europejskiego Funduszu Morskiego i Rybackiego oraz uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 1083/2006 (Dz.U. 2013, L 347, s. 320)

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1698/2005 z dnia 20 września 2005 r. w sprawie wsparcia rozwoju obszarów wiejskich przez Europejski Fundusz Rolny na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW) (Dz.U. 2005, L 277, s. 1).

⁽³⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1305/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. w sprawie wsparcia rozwoju obszarów wiejskich przez Europejski Fundusz Rolny na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW) i uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 1698/2005 (Dz.U. 2013, L 347, s. 487).